

مزامیر

دوعا کودن موحافظتِ وسی

۱ ای خوداوند، تر پناه بأوردم،

۷۱

پس ونأل هیوخت خجالت زده بیم.

۲ تی عیدالت مره، مر آزاد و خلاص کون.

می دوعای گوش بوکون و مر نجات بدن.

۳ مره پناهگاه صخره بوبو

تا همه وخت بتانم اون طرف بشم؛

تو می نجات ره فرمان بدیی،

چره کی تو می قلعه و صخره ایسی!

۴ خودایا، مر شروز آدماں دس جا خلاص کون

و جه آدمانی کی بی رحم و ظالم ایسیدی.

۵ چونکی تو، ای خوداوند، می امید ایسی،

ای سرور، جه می روزگار جوانی می اعتماد بی.

۶ جه وختی کی بدونیا بموم تو می تکیه گاه بی،

تو مر جه می ماژ شکم بدونیا بأوردی؛

پس همیشه تر می ستایش کونم.

۷ خیلی کسان کی مر دینیدی اوشان باور نایه،

ولی تو مره پور قوت جان پناهی.

۸ می دهن تی ستایش اعلام کونه

و توماّم روز تی عظمت.

۹ می پیری وخت مَر فینشان،

بَزین کی می زور و قوّت جِه بین شه، مَر ترک نوکون.

۱۰ چونکی می دوشمنان به ضدّ من گب زنیدی

و اوشانی کی قصد دأریدی مَر بوکوشید همدیگر مره مشورت کونیدی

۱۱ و گیدی: «خودا اون ترک کوده.

پس اون دونبال بیشید و اون دسگیر بوکونید،

چونکی هیکس نی یه کی اون نجات بده!»

۱۲ ای خودا، می جا دور نوأ بوستن.

خودایا، هر چی زودتر مَر کومک بوکون!

۱۳ می جان دوشمنان خجالت زده و نابود بید،

و اوشانی کی تقلا کونیدی مَر آسیب بزنید،

بی آبرویی و روسوایی اوشان لباس بیه!

۱۴ ولی من همیشه امیدوار مأنم

و تر ویشتر و ویشتر ستایش کونم.

۱۵ می زبان جِه تی عیدالت گب زنه،

و تی نجات توماّم روزان واگویا کونم،

هر چند اون ایشمردن می دانایی جا ویشتره.

۱۶ تی زور و قوّت مره ایم،

و ای سرور، جِه عیدالتی کی فقط تی شینه، خبر دهم.

۱۷ ای خودا، جِه می جوانی وخت مَر تعلیم بدیی،

منم، تا به ایروز تی عجیب کاران اعلام کونمه.

۱۸ پس ای خودا، مَر می پیری موقع، وختی کی می مو سیفید به، ترک نوکون،
تا کی نسلانی کی بعد آیدی جِه تی دسان زور و قوت
و جِه تی عظمت و أخبر کونم.

۱۹ ای خودا، تی عیدالت تا بوجورترین آسمانان فارسه،
تو کی عظیم کاران انجام بدیی.
خودایا، کی ایسه تی مانستن؟

۲۰ تو کی مَر سختی یان و بلایان میان تاودهیی،
ایوار د می جان تازه کونی،

ایوار د مَر زیمین جولف جیگایان جا بیرون فکشی.

۲۱ مَر پیله کس چاکونی
و آرامش فدی.

۲۲ منم تر چنگ امرأ ستایش کونم،

تی وفاداری وسی، ای خودا،

و تر، ای قدوس اسرائیل، بربط مره سرود خوانم.

۲۳ وختی تره سرود خوانم،

می لبان شادی امرأ تره ایجگره زنه

و حتی می جان کی اون مره فدیہ فدی.

۲۴ می زبانم توما روز

جِه تی عیدالت گب زنه،

چونکی اوشانی کی تقلا کودیدی مَر آسیب بزنید

خجالت زده و روسوا بوبوستید.